

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 585

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 24 august 2007

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
785.	— Decret privind conferirea Medaliei <i>Bărbăție și Credință</i>	1	— pentru siguranța alimentelor privind stabilirea limitelor maxime de reziduuri de pesticide din conținutul sau de pe suprafața produselor alimentare de origine animală
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.	— Ordin al președintelui Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România	2-6	2.141/C. — Ordin al ministrului justiției privind modificarea și completarea Ordinului ministrului justiției nr. 1.040/C/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de funcționar public cu statut special definitiv din aparatul propriu al Ministerului Justiției
161.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 23/2007 privind aprobarea Normei sanitare veterinare și		ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI
			Hotărârea din 21 septembrie 2006 în Cauza Maszni împotriva României

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Medaliei *Bărbăție și Credință*

În temeiul prevederilor art. 94 lit a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 8 lit. B și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea ministrului internelor și reformei administrative, în semn de apreciere pentru abnegația și eroismul de care a dat dovadă în salvarea unei vieți omenești,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Medalia *Bărbăție și Credință* clasa a III-a plutonierului-major Breahnea Vasile Nicolae, Ministerul Internelor și Reformei Administrative.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București, 21 august 2007.
Nr. 785.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

INSTITUTUL DE INVESTIGARE A CRIMELOR COMUNISMULUI ÎN ROMÂNIA

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România

Având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.724/2005 privind înființarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de organizare și funcționare a Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România, cuprins în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Institutului de Investigare
a Crimelor Comunismului în România,
Stejărel Olaru

București, 6 iulie 2007.
Nr. 1.

ANEXĂ

REGULAMENT

de organizare și funcționare a Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului în România, denumit în continuare *Institutul*, se organizează și funcționează ca instituție publică cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului și în coordonarea primului-ministru.

Art. 2. — În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 1.724/2005 privind înființarea Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România, cu modificările și completările ulterioare, scopul Institutului este acela de investigare științifică și de identificare a crimelor, abuzurilor și încălcărilor drepturilor omului pe întreaga durată a regimului comunist în România, precum și de sesizare a organelor în drept în acele cazuri în care sunt depistate situații de încălcare a legii.

Art. 3. — În îndeplinirea scopului său, Institutul are următoarele atribuții principale:

a) analizează din punct de vedere instituțional regimul comunist, sistemul de putere în cadrul acestui regim;

b) evidențiază natura relațiilor dintre activul de partid și fosta Securitate, dintre aceasta și celelalte verigi ale sistemului represiv din România;

c) descrie modul de organizare și de funcționare a acestor instituții în administrarea actului de poliție politică;

d) prezintă activiștii de partid, ofițerii și magistrații care lucrau în cadrul aparatului de presiune;

e) identifică abuzurile și crimele săvârșite, ordonate sau inspirate de către persoanele care au ocupat funcțiile prevăzute la lit. d);

f) adună date, documente și mărturii cu privire la toate acțiunile care au lezat drepturile și libertățile omului în anii regimului comunist și pe baza acestora sesizează organele de cercetare penală, indiferent de timpul și de circumstanțele în care acestea s-au petrecut;

g) identifică responsabilii aparatului de decizie din domeniul propagandei comuniste, responsabilii pentru actele administrative și deciziile economice care au generat manifestări ale represiunii în viața socială și culturală, de la cartelarea hranei zilnice până la limitarea accesului la informație, artă și cultură, prin acte de cenzură;

h) aduce la cunoștință opiniei publice crimele, abuzurile, instigările la crime în numele „luptei de clasă”, săvârșite de persoanele care au ocupat funcțiile prevăzute la lit. d);

i) susține, în condițiile legii, prin asistență de specialitate proprie sau prin colaboratori externi, demersurile legale pentru obținerea reparațiilor morale și materiale de către victimele regimului comunist și ale fostei Securități;

j) organizează activități muzeale în locații puse la dispoziție de instituții și autorități publice centrale și locale;

k) organizează activități de cercetare științifică, conferințe, expoziții sau seminarii cu caracter informativ-educativ, publică studii și documente rezultate în urma cercetărilor;

l) formulează puncte de vedere privind crimele, abuzurile și încălcările drepturilor omului, săvârșite în perioada regimului comunist în România, care ar putea conduce la elaborarea unor proiecte de acte normative cu scop reparatoriu;

m) elaborează, coordonează și participă la programe și/sau proiecte de cercetare, stagii de pregătire și instruire în domeniul de studiu și investigare prevăzut de lege.

Art. 4. — (1) În exercitarea atribuțiilor sale, Institutul colaborează cu ministerele, cu celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu autoritățile administrației publice locale, cu alte instituții publice, precum și cu persoane fizice și juridice de drept privat, fiind abilitat să solicite și să primească date și documente specifice domeniului său de activitate, în condițiile legii.

(2) Institutul se poate adresa Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, precum și autorităților și persoanelor prevăzute la art. 20 alin. (3) din Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, cu modificările și completările ulterioare, în vederea obținerii de informații, documente sau acte în legătură cu domeniul său de activitate, în condițiile legii.

Art. 5. — Conform prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.724/2005, cu modificările și completările ulterioare, principalele obiective ale activității Institutului sunt:

a) alcătuirea unui sistem clasificat al tipurilor de crime, abuzuri și încălcări ale drepturilor omului pe întreaga perioadă a regimului comunist și stabilirea responsabilităților decizionale și de execuție pentru fiecare dintre acestea;

b) crearea unei baze de date care să cuprindă numele foștilor activiști de partid din nomenclatură, numele cadrelor fostei Securități, numele foștilor ofițeri de armată, milițieni și magistrați care au participat la acțiuni de poliție politică;

c) identificarea acelor legi, decrete, hotărâri ale Consiliului de Miniștri, decizii ministeriale, regulamente interne și alte prevederi, secrete sau nesecrete, care au stat la baza organizării și funcționării aparatului represiv;

d) publicarea unor rapoarte trimestriale și a unui raport final anual, care vor sintetiza rezultatele investigațiilor întreprinse;

e) stabilirea de parteneriate publice și private cu organizații neguvernamentale, universități, institute de cercetare din țară și din străinătate, autorități publice centrale și locale, în vederea derulării unor proiecte și programe de cercetare în domeniul său de activitate, la propunerea Comitetului director al Institutului și cu aprobarea ordonatorului principal de credite.

Art. 6. — Institutul promovează și asigură măsurile privind egalitatea de șanse și de tratament între femei și bărbați în domeniul muncii, în ceea ce privește accesul la educație, la sănătate, la cultură, la informare, precum și participarea la luarea deciziilor necesare unei bune funcționări a instituției, conform reglementărilor legale în vigoare.

CAPITOLUL II

Structura organizatorică și funcționarea Institutului

Art. 7. — Organele de conducere ale Institutului sunt Consiliul și Comitetul director.

Art. 8. — (1) Consiliul Institutului este alcătuit din 11 personalități ale societății civile, numite de primul-ministru.

(2) Consiliul are rolul de a stabili obiectivele generale de activitate ale Institutului și de a aviza rapoartele acestuia.

(3) Consiliul funcționează după principiul egalității membrilor săi și se întrunește de cel puțin 4 ori pe an pentru avizarea

rapoartelor trimestriale și ori de câte ori majoritatea simplă a membrilor săi îi solicită convocarea.

(4) Toți membrii Consiliului exercită o funcție onorifică.

Art. 9. — Comitetul director este format din președintele Institutului, directorul general și secretarul general și conduce activitatea curentă a Institutului.

Art. 10. — (1) Președintele Institutului este numit prin decizie a primului-ministru, în condițiile legii, la propunerea Consiliului, pe o perioadă de 6 ani, cu posibilitatea reînnoirii o singură dată a mandatului.

(2) Președintele este ordonator terțiar de credite și reprezintă instituția în raporturile cu terțe persoane fizice și juridice.

(3) Președintele poate delega prin decizie, în condițiile legii, o parte din atribuțiile sale unuia dintre membrii Comitetului director.

(4) În exercitarea atribuțiilor sale președintele emite decizii și ordine. Ordinele președintelui Institutului se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(5) Președintele Institutului îndeplinește următoarele atribuții:

a) planifică, monitorizează și evaluează activitățile și proiectele derulate în cadrul Institutului;

b) reprezintă Institutul în raporturile cu celelalte autorități publice, cu persoanele juridice și fizice din țară și din străinătate, precum și în justiție; în relațiile cu terții, încheie acte juridice de conservare, administrare și dispoziție, în numele și pe seama Institutului, în condițiile legii;

c) asigură coordonarea proiectelor și programelor pe care Institutul le derulează în domeniul său de activitate;

d) promovează imaginea Institutului prin participarea la seminarii/conferințe în țară și în străinătate, precum și la proiecte specifice ariei de activități a Institutului;

e) asigură angajarea personalului Institutului, în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.724/2005, cu modificările și completările ulterioare, și a prezentului regulament, cu respectarea dispozițiilor legale, în limita numărului maxim de posturi stabilit conform statului de funcții;

f) controlează activitatea personalului Institutului și soluționează plângerile din partea acestuia;

g) avizează bugetul de venituri și cheltuieli, rapoartele trimestriale privind execuția bugetului de venituri și cheltuieli, precum și bilanțul anual, pe care le prezintă spre aprobare ordonatorului principal de credite;

h) aprobă, prin ordin, regulamentul de organizare și funcționare a Institutului;

i) aprobă, prin ordin, înființarea de servicii, birouri sau compartimente;

j) numește, prin decizie, directorul general și secretarul general ai Institutului, precum și persoanele cu funcții de conducere din cadrul Institutului;

k) întocmește rapoarte privind activitatea desfășurată și situația financiară, pe care le prezintă spre analiză și aprobare membrilor Consiliului Institutului anual sau ori de câte ori este nevoie;

l) îndeplinește orice alte atribuții stabilite de Consiliul Institutului și care sunt necesare conducerii operative a Institutului.

Art. 11. — (1) Direcția generală investigații este condusă de directorul general, numit prin decizie de către președintele Institutului.

(2) În cadrul Direcției generale investigații se organizează și funcționează următoarele servicii:

a) Serviciul documentare și cercetare, având următoarele atribuții principale:

- verifică sursele deschise din timpul regimului comunist (presa și alte publicații) pentru realizarea domeniului de activitate al Institutului;

- întocmește fișe de identificare a persoanelor care au ocupat funcții de conducere în perioada respectivă și asupra cărora există date și indicii cu privire la săvârșirea de abuzuri sau crime;

- monitorizează activitatea publică a persoanelor identificate de experți ca autori ai abuzurilor și crimelor;

- întocmește, pe baza surselor deschise consultate, fișe personale pentru toți factorii de decizie de la nivel central și local, în vederea verificării ulterioare în arhive de către experții Institutului;

- cercetează fondurile arhivistice pentru identificarea documentelor interne și a persoanelor responsabile din cadrul Partidului Comunist Român, Securității și al celorlalte instituții care au avut rol sau au desfășurat activitate represivă prin încălcarea drepturilor fundamentale ale omului în perioada regimului comunist;

b) Serviciul muzeu-memorie, având următoarele atribuții principale:

- organizează activități cu specific muzeal în locațiile aflate în administrarea Institutului, dar și în alte spații puse la dispoziție de instituții și autorități publice centrale și locale;

- organizează activități de cercetare științifică, expoziții, seminarii informativ-educative, conferințe;

- adună date, documente și mărturii despre încălcările drepturilor și libertăților omului în anii regimului comunist, în baza cărora Institutul să poată sesiza organele de cercetare penală;

- organizează o arhivă audiovideo cu mărturii despre perioada comunistă;

- efectuează transcrierea mărturiilor audiovideo în vederea valorificării lor în scop științific, educativ sau pentru alte scopuri ale Institutului;

- publică studii, monografii și interviuri din arhiva de mărturii orale;

- realizează filme documentare despre perioada comunistă;

c) Serviciul investigații speciale, având următoarele atribuții principale:

- întreprinde investigații științifice referitoare la abuzurile și încălcările drepturilor omului săvârșite pe întreaga durată a regimului comunist în România;

- adună probe și mărturii care să incrimineze persoane care au comis crime și abuzuri în timpul regimului comunist;

- desfășoară campanii de identificare a persoanelor care, în timpul regimului comunist, au deținut funcții având competențe decizionale, juridice ori politice, luând decizii la nivel central sau local cu privire la activități ale securității statului ori cu privire la activitatea altor structuri de represiune;

- identifică legi, decrete, hotărâri ale Consiliului de Miniștri, decizii ministeriale, regulamente interne și alte prevederi, secrete sau nesecrete, care priveau organizarea și funcționarea aparatului represiv;

- coordonează adunarea probelor și mărturiilor privind gropile comune din preajma fostelor penitenciare și lagăre de muncă, precum și proiectele de arheologie contemporană;

- redactează studii și cercetări în care să fructifice rezultatele investigațiilor întreprinse.

Art. 12. — (1) Secretariatul general al Institutului este condus de secretarul general, numit prin decizie de către președintele Institutului.

(2) În cadrul secretariatului general se organizează și funcționează următoarele servicii și birouri:

a) Serviciul secretariat-comunicare, având următoarele atribuții principale:

- asigură înregistrarea corespondenței și repartizarea acestora serviciilor, birourilor și compartimentelor Institutului, conform rezoluției directorului general;

- asigură multiplicarea materialelor de curs pentru Departamentul de formare profesională inițială și Departamentul de formare profesională continuă;

- efectuează activitățile administrative necesare pentru buna desfășurare a relațiilor cu autoritățile din țară și din străinătate, formatori, mass-media și publicul care se adresează Institutului;

- asigură arhivarea documentelor primite sau elaborate și răspunde de păstrarea și conservarea acestora;

- comunică celorlalte departamente sau compartimente datele și documentele necesare în vederea îndeplinirii atribuțiilor ce le revin;

- ține la zi condica de prezență în vederea întocmirii fiilor colective de prezență;

b) Serviciul juridic și resurse umane, având următoarele atribuții principale:

- acordă consultanță juridică, la cerere, persoanelor fizice care solicită informații privind modul în care își pot valorifica în justiție drepturile care rezultă din calitatea de victime ale regimului comunist din România și ale fostei Securități;

- susține, în condițiile legii, demersurile legale pentru obținerea reparațiilor morale și materiale de către victimele regimului comunist din România și ale fostei Securități;

- formulează, redactează și depune sesizări penale în funcție de probele și dovezile obținute în urma investigațiilor realizate de experții Serviciului investigații speciale;

- elaborează statul de funcții și proiectul de stat de personal pentru Institut;

- întocmește lunar declarațiile privind obligația de plată către bugetele fondului pentru asigurări de șomaj și fondului de asigurare de sănătate, declarația privind evidența nominală a asiguraților și a obligațiilor de plată către bugetul asigurărilor sociale de stat;

- întocmește fișele fiscale pentru salariații Institutului și le transmite organelor fiscale și salariaților, conform prevederilor legale;

- redactează și fundamentează propunerile de suplimentare a numărului de posturi, de transformare sau de modificare a nivelurilor acestora;

- răspunde de respectarea condițiilor cerute de lege pentru încadrarea personalului Institutului;

- alcătuiește și gestionează dosarele profesionale ale angajaților Institutului și asigură confidențialitatea acestora;

- primește și rezolvă corespondența privind drepturile ce decurg din executarea raporturilor de muncă;

- asigură ținerea la zi a evidenței personalului, cu modificările ce intervin în statutul acestuia;

- elaborează fișele postului, fișele și rapoartele de evaluare pentru personalul încadrat;

- gestionează cărțile de muncă și celelalte documente care presupun cunoștințe în domeniul resurselor umane;

- elaborează și redactează deciziile de încadrare, evaluare, promovare și încetare a raporturilor de muncă ale personalului;

- îndeplinește atribuțiile referitoare la organizarea concursurilor privind selectarea și recrutarea personalului;

- elaborează și redactează contractele individuale de muncă și răspunde de efectuarea operațiunilor necesare în registrul general de evidență a salariaților;

c) Serviciul financiar-administrativ, având următoarele atribuții principale:

- asigură și răspunde de elaborarea și transmiterea proiectului bugetului Institutului la termenele și în conformitate cu precizările Ministerului Economiei și Finanțelor și cu legislația în vigoare;

- avizează contractele încheiate de Institut cu terții;
- ține evidența creditelor bugetare aprobate și repartizate pe capitole, subcapitole, titluri, articole, alineate;

- trimestrial, întocmește situația financiară și contul de execuție bugetară; întocmește situația financiară și contul de execuție bugetară, iar după aprobare le transmite la Cancelaria Primului-Ministru, la termenul stabilit;

- întocmește registrele de contabilitate;
- lunar, întocmește bilanțurile de verificare, analizează soldul conturilor din bilanțe și urmărește lichidarea soldurilor conturilor;

- furnizează informații cu privire la situația patrimonială a Institutului, atunci când i se solicită;

- întocmește situațiile financiar-contabile solicitate de Cancelaria Primului-Ministru, de Ministerul Economiei și Finanțelor, Curtea de Conturi a României și de alte ministere și instituții centrale;

- operează în evidențele operative modificările aprobate în bugetul de venituri și cheltuieli al Institutului;

- lunar, în baza solicitărilor serviciilor din cadrul Institutului, întocmește și înaintează Cancelariei Primului-Ministru necesarul de credite bugetare și situațiile justificative, urmărește derularea și plata la termenele scadente a contravalorii operațiunilor cuprinse în angajamentele legale, în baza documentelor justificative de cheltuieli;

- întocmește documentația și participă la licitațiile valutare în vederea asigurării necesarului de valută pentru desfășurarea acțiunilor internaționale ale Institutului;

- întocmește, la cerere, adrese cu privire la veniturile realizate de salariații Institutului;

- certifică realitatea, regularitatea și legalitatea cheltuielilor finanțate în cadrul bugetului, în limitele sale de competență;

- acordă asistență în ceea ce privește managementul financiar al programelor derulate de Institut, în aplicarea corectă a procedurilor legale și a celor prevăzute în contractele la care Institutul este parte;

- aplică strict prevederile legale privind sistemul de salarizare, încadrarea și promovarea personalului Institutului;

- organizează activitatea de control financiar preventiv;

- efectuează plățile, prin semnătura șefului de birou, iar în lipsa acestuia, a înlocuitorului său;

- efectuează plata drepturilor salariale și a indemnizațiilor pe baza documentelor de prezență întocmite de șefii compartimentelor;

- fundamentează fondul pentru salarii și statul de funcții, precum și alte lucrări financiar-contabile și asigură controlul gestiunilor și efectuarea inventarierii patrimoniului;

- păstrează registrele și dosarele administrative privind activitatea financiar-contabilă;

- verifică documentele financiare primite și întocmește notele contabile pentru operațiunile economico-financiare din activitatea Institutului;

- organizează activitatea casieriei în conformitate cu prevederile legale, asigurând efectuarea tuturor plăților în numerar, precum și operațiunile curente cu Trezoreria Statului;

- ține evidența contabilă a consumurilor de materiale pentru activitatea Institutului, pe baza evidenței tehnico-operative;

- îndeplinește orice atribuții financiar-contabile și administrative stabilite de ordonatorul de credite sau de conducerea Institutului;

- întocmește și actualizează evidența patrimoniului aflat în administrarea Institutului;

- întocmește anual inventarul bunurilor imobile aparținând domeniului public al statului, aflat în administrarea Institutului, și îl transmite Ministerului Economiei și Finanțelor;

- participă în comisiile de predare-primire a bunurilor din patrimoniul Institutului;

- analizează finanțarea cheltuielilor de capital și a cheltuielilor cu reparațiile capitale ale clădirilor aflate în administrarea Institutului și propune conducerii ordinea de prioritate a lucrărilor de investiții și reparații capitale;

- fundamentează și elaborează Programul anual de achiziții publice și întocmește documentația privind achizițiile publice;

- fundamentează și întocmește lunar necesarul de credite bugetare pentru finanțarea cheltuielilor de capital și a reparațiilor capitale, cu respectarea prevederilor trimestriale aprobate, precum și necesarul de credite pentru finanțarea cheltuielilor de capital și a cheltuielilor materiale și servicii ale Institutului;

- avizează documentațiile tehnico-economice de investiții, în condițiile legii;

- colaborează cu ministerele și cu alte instituții în vederea avizării și aprobării documentațiilor tehnico-economice, eliberării avizelor pentru obiectivele de investiții;

- participă la recepția lucrărilor de investiții sau reparații capitale finanțate din bugetul Institutului, în baza dispoziției președintelui acestuia;

- organizează și asigură supravegherea și întreținerea tuturor instalațiilor, mijloacelor tehnice și aparaturii electronice din cadrul Institutului;

- rezolvă, prin măsuri operative, deficiențele intervenite în starea de funcționare a instalațiilor aferente imobilului în care se află Institutul;

- asigură evidența tehnico-operativă și gestionarea bunurilor aflate în patrimoniul Institutului;

- răspunde de asigurarea condițiilor corespunzătoare pentru folosirea, păstrarea, respectiv depozitarea bunurilor materiale aflate în patrimoniul Institutului;

- organizează activitatea de întocmire și preluare a foilor de parcurs, de întocmire a fișei activității pentru fiecare autoturism, precum și a situațiilor trimestriale și anuale privind consumul de carburanți, lubrifianți și piese de schimb;

- organizează și asigură activitatea de prevenire și stingere a incendiilor, precum și activitatea de protecție a muncii;

- vizează documentele de mișcare a bunurilor: bon de consum, bon de predare, transfer, restituire, bon de mișcare a mijloacelor fixe;

- întocmește, avizează și urmărește aprobarea documentelor privind angajarea, lichidarea și ordonanțarea cheltuielilor materiale și servicii ale Institutului;

- asigură curățenia și igienizarea birourilor și a celorlalte spații din clădirea-sediul a Institutului;

- întocmește și depune la poliție actele necesare în vederea obținerii certificatului de înmatriculare a autoturismelor nou-achiziționate; întocmește documentele necesare pentru efectuarea în termenul legal a reviziilor obligatorii și răspunde de realizarea acestora; asigură fiecărui autoturism atât piesele de schimb necesare, cât și alte articole prevăzute de legislația în vigoare; urmărește ca autoturismele aflate în circulație să se încadreze în norma de carburanți aprobată; ține evidența pieselor de schimb achiziționate și a reviziilor efectuate pentru

fiecare autoturism; urmărește alimentarea și decontarea bonurilor valorice de carburanți și întocmește centralizatorul lunar, conform fișei justificative; răspunde de întocmirea și prelucrarea foilor de parcurs;

- grupează în dosare și selecționează documentele prevăzute de lege, care privesc activitatea serviciului;
- îndeplinește orice alte sarcini ce i se repartizează.

CAPITOLUL III

Codul de conduită al personalului contractual din cadrul Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România

Art. 13. — (1) În vederea asigurării unor raporturi sociale și profesionale corespunzătoare creării și menținerii prestigiului Institutului, a transparenței în luarea deciziilor, a informării publicului, salariații își desfășoară activitatea profesională în baza următoarelor principii: prioritatea interesului public; asigurarea egalității de tratament al cetățenilor; profesionalism, imparțialitate și nediscriminare; integritate morală, libertatea gândirii și a exprimării; corectitudine, deschidere și transparență.

(2) În exercitarea atribuțiilor, personalul contractual al Institutului are următoarele îndatoriri:

a) să adopte un comportament profesionist în vederea asigurării transparenței, eficienței și imparțialității în activitatea pe care o desfășoară la nivelul serviciilor și birourilor;

b) să respecte Constituția și dispozițiile legale în vigoare, în conformitate cu atribuțiile ce îi revin, cu respectarea eticii profesionale;

c) să se abțină de la orice act sau fapt care poate produce prejudicii imaginii sau intereselor legale ale Institutului.

(3) Salariaților le este interzis:

a) să exprime în public aprecieri neconforme cu realitatea în legătură cu activitatea Institutului, cu politicile și strategiile acestuia;

b) să dezvăluie informații care nu au caracter public, în alte condiții decât cele prevăzute de lege;

c) să dezvăluie informații la care au acces în exercitarea funcției, dacă această dezvăluire este de natură să atragă avantaje necuvenite ori să prejudicieze imaginea sau drepturile Institutului, ale unor angajați ori ale unor persoane fizice sau juridice;

d) să solicite ori să accepte cadouri, servicii, favoruri sau orice alt avantaj, care le sunt destinate personal, familiei, părinților, prietenilor și care le pot influența imparțialitatea în exercitarea funcției sau pot constitui o recompensă în raport cu funcția deținută.

Art. 14. — (1) Numărul maxim de posturi al Institutului este de 35.

(2) Structura organizatorică a Institutului este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul regulament.

(3) Structura posturilor pe compartimente, statul de funcții și structura de personal se aprobă prin ordin al președintelui.

(4) Atribuțiile, sarcinile, răspunderile personalului încadrat în Institut se stabilesc prin fișa postului.

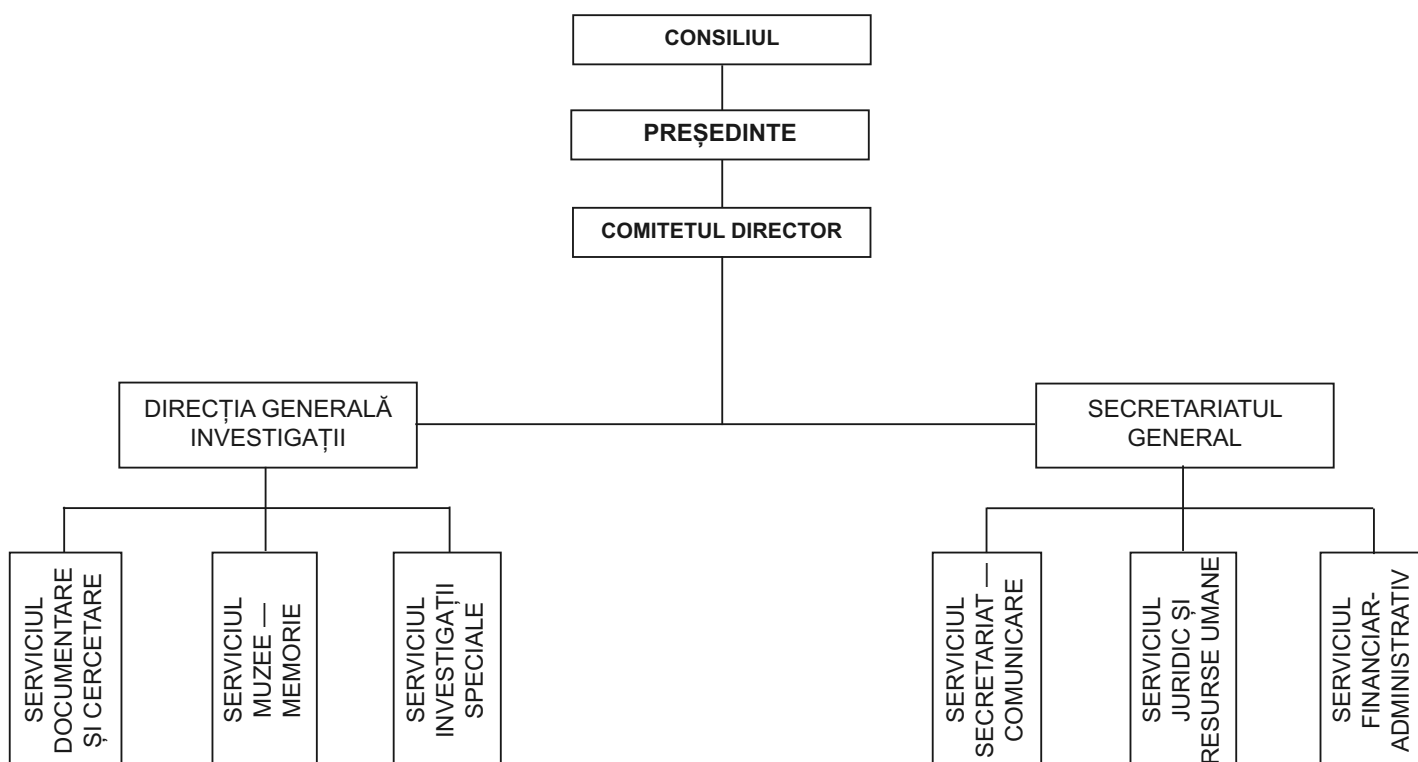
(5) Personalul Institutului este personal contractual, salarizat potrivit reglementărilor legale aplicabile.

Art. 15. — Institutul poate folosi pentru desfășurarea activității sale bunuri materiale primite de la persoane fizice și juridice sub formă de donații și sponsorizări, cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare.

ANEXĂ

ORGANIGRAMA

Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului în România

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

O R D I N

privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 23/2007 privind aprobarea Normei sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor privind stabilirea limitelor maxime de reziduuri de pesticide din conținutul sau de pe suprafața produselor alimentare de origine animală

Având în vedere prevederile art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 3 alin. (3) și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 130/2006 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor și a unităților din subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare, văzând Referatul de aprobare nr. 71.344 din 6 august 2007, întocmit de Direcția de control și coordonare a activității farmaceutice veterinare din cadrul Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 23/2007 privind aprobarea Normei sanitare veterinare și pentru siguranța alimentelor privind stabilirea limitelor maxime de reziduuri de pesticide din conținutul sau de pe suprafața produselor alimentare de origine animală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 26 februarie 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Articolul 4 din ordin se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 4. — Prezentul ordin transpune Directiva Consiliului 86/363/CEE privind fixarea limitelor maxime de reziduuri de pesticide în și pe produsele alimentare de origine animală, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene

(JOCE) nr. L 221 din 7 august 1986, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva Comisiei 2007/28/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) nr. L 135 din 26 mai 2007.”

2. **În tabelul de la partea A din anexa nr. 2 la Norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor privind stabilirea limitelor maxime de reziduuri de pesticide din conținutul sau de pe suprafața produselor alimentare de origine animală, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor nr. 23/2007, după rândul nr. 70 se introduc șase noi rânduri, rândurile nr. 71—76, cu următorul cuprins:**

Limite maxime în mg/kg (ppm)			
Reziduuri de pesticide	Din grăsimea conținută în carne, preparate din carne, organe comestibile și grăsimi animale, prevăzute în anexa nr. 1 la poziția NC: 0201; 0202; 0203; 0204; 0205 00 00; 0206; 0207; ex. 0208; 0209 00; 0210; 1601 00 și 1602 (1), (4)	Pentru lapte de vacă crud și lapte de vacă integral, prevăzute în anexa nr. 1 la poziția NC 0401; pentru alte alimente prevăzute la poziția NC: 0401, 0402, 0405 00 și 0406 în conformitate cu (2), (4)	Pentru ouă proaspete în coajă, ouă de pasăre și gălbenuș de ou, prevăzute în anexa nr. 1 la poziția NC: 0407 00 și 0408 (3), (4)
„71. Acetamidrid și IM—2—1 metabolit	carne 0,05 (*) (p ₁); ficat 0,1 (p ₁); rinichi 0,2 (p ₁); grăsime 0,05 (*) (p ₁); altele 0,05 (*) (p ₁)	0,05(*) (p ₁)	0,05 (*) (p ₁)
72. Metoxifenoxid	0,01 (*) (p ₁)	0,01 (*) (p ₁)	0,01 (*) (p ₁)
73. Tiacloprid	carne 0,05 (p ₁); ficat 0,3 (p ₁); rinichi 0,3 (p ₁); grăsime 0,05 (p ₁); altele 0,01 (*) (p ₁)	0,03 (p ₁)	0,01 (*) (p ₁)
74. Indoxacarb ca sumă a izomerilor S și R	carne și organe comestibile 0,01 (**) (p ₂); grăsimi 0,3 (p ₂)	lapte: 0,02 (p ₂); smântână din lapte 0,3 (p ₂)	0,01 (**) (p ₂)
75. MCPA, MCPB și MCPA tioetil, exprimate ca MCPA	0,1 (**) (p ₂); organe comestibile: 0,5 (**) (p ₂)	0,05 (**) (p ₂)	0,05 (**) (p ₂)
76. Tolilfluand (tolilfluand analizat ca dimetil-aminosulfotoluidid și exprimat ca tolilfluand)	0,1 (**) (p ₂)	0,02 (**) (p ₂)	0,1 (**) (p ₂)

(*) Indică limita minimă de determinare analitică.

(p₁) Indică limita maximă provizorie de reziduuri pentru produsele agricole destinate utilizării la care se referă autorizația acestor produse, care au fost stabilite sau amendate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 396/2005; dacă nu este amendată, această limită devine definitivă de la 21 martie 2011.

(**) Indică limita minimă de determinare analitică.

(p₂) Indică limita maximă provizorie de reziduuri pentru produsele agricole destinate utilizării la care se referă autorizația acestor produse, care au fost stabilite sau amendate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 396/2005; dacă nu este amendată, această limită devine definitivă de la 5 iunie 2011.”

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

3. În tabelul de la partea B din anexa nr. 2 la norma sanitară veterinară și pentru siguranța alimentelor, după rândul nr. 71 se introduce un nou rând, rândul nr. 72, cu următorul cuprins:

Reziduuri de pesticide	Limite maxime în mg/kg (ppm)		
	Din carne, inclusiv grăsimi, preparate din carne, organe comestibile și grăsime animală, prevăzute în anexa nr. 1 la poziția NC: 0201; 0202; 0203; 0204; 0205 00 00; 0206; 0207; ex. 0208; 0209 00; 0210; 1601 00 și 1602	Pentru lapte și produse din lapte, prevăzute în anexa nr. 1 la poziția NC: 0401, 0402, 0405 00 și 0406	Pentru ouă proaspete în coajă, ouă și gălbenuș de ou, prevăzute în anexa nr. 1 la poziția NC: 0407 00 și 0408
„72. Hidrazidă maleică (a ₁) carne (cu excepția cărnii de pasăre) 0,05 (p ₃), ficat (cu excepția celui de pasăre) 0,05(p ₃), rinichi (cu excepția celui de pasăre) 0,5 (p ₃), altele 0,02 (*) (p ₃)	0,2 (p ₃)(t)	0,1 (p ₃)	
(*) Indică limita minimă de determinare analitică. (a ₁) Definiția reziduurilor pentru lapte și produsele lactate este: hidrazida maleică și conjugații acesteia exprimați în hidrazidă maleică. (p ₃) Indică limita maximă provizorie de reziduuri pentru produsele agricole destinate utilizării la care se referă autorizația acestor produse, care au fost stabilite sau amendate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 396/2005. (t) Indică limita maximă de reziduuri stabilită provizoriu până la 30 iunie 2008, dată până la care solicitantul poate depune informații. În cazul în care nu se primesc informații până la această dată, limita maximă de reziduuri va fi eliminată printr-o directivă sau printr-un regulament.”			

Art. II. — Prezentul ordin transpune anexa II la Directiva Comisiei 2007/11/CE de modificare a anumitor anexe la directivele 86/362/CEE, 86/363/CEE și 90/642/CEE ale Consiliului privind conținuturile maxime de reziduuri de acetamidrid, tiaclopid, imazosulfuron, metoxifenoimid, S-metolaclo, milbemectin și tribenuron, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 63 din 1 martie 2007, anexa II la Directiva Comisiei 2007/27/CE de modificare a anumitor anexe la directivele 86/362/CEE, 86/363/CEE și 90/642/CEE privind stabilirea conținuturilor maxime de reziduuri de etoxazol, indoxacarb, mesosulfuron, 1-metil-ciclopropen, MCPA și MCPB, tolilfluanid și triticonazol, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 128 din 16 mai 2007, și anexa I la Directiva Comisiei 2007/28/CE de modificare a unor anexe la Directiva 86/363/CEE și la Directiva 90/642/CEE ale Consiliului privitoare la conținuturile maxime de reziduuri de azoxistrobin, clorfenapir, folpet, iprodion, lambda-cihalotrin, hidrazidă maleică, metalaxil-M

și trifloxistrobin, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 135 din 26 mai 2007.

Art. III. — (1) Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Limitele maxime admise de reziduuri de pesticide stabilite pentru substanțele active acetamidrid și IM-2-1 metabolit, metoxifenoimid și tiaclopid, prevăzute la art. I pct. 2, se aplică de la data de 2 septembrie 2007.

(3) Limitele maxime admise de reziduuri de pesticide stabilite pentru substanțele active indoxacarb ca sumă a izomerilor S și R, MCPA, MCPB și MCPA tioetil, exprimate ca MCPA și tolilfluanid (tolilfluanid analizat ca dimetil-aminosulfo-toluidid și exprimat ca tolilfluanid), prevăzute la art. I pct. 2, se aplică de la data de 17 noiembrie 2007.

(4) Limitele maxime admise de reziduuri de pesticide stabilite pentru hidrazida maleică, prevăzute la art. I pct. 3, se aplică de la data de 27 noiembrie 2007.

Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Radu Roatiș Chețan

București, 9 august 2007.
Nr. 161.

MINISTERUL JUSTIȚIEI

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului justiției nr. 1.040/C/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de funcționar public cu statut special definitiv din aparatul propriu al Ministerului Justiției

Având în vedere dispozițiile art. 14 alin. (1) și ale art. 28 alin. (1) din Legea nr. 293/2004 privind Statutul funcționarilor publici din Administrația Națională a Penitenciarelor, cu modificările și completările ulterioare, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul justiției emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului justiției nr. 1.040/C/2007 pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de funcționar public cu statut special definitiv din aparatul propriu al Ministerului Justiției, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 4 mai 2007, se modifică și se completează după cum urmează:

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

1. Titlul ordinului se modifică și va avea următorul cuprins:
**„ORDIN
pentru aprobarea Regulamentului privind organizarea
și desfășurarea concursului de ocupare
a posturilor vacante de funcționar public
cu statut special din aparatul propriu
al Ministerului Justiției”**

2. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. – Se aprobă Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de funcționar public cu statut special din aparatul propriu al Ministerului Justiției, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

3. Titlul regulamentului prevăzut în anexă se modifică și va avea următorul cuprins:**„REGULAMENT****privind organizarea și desfășurarea concursului de ocupare a posturilor vacante de funcționar public cu statut special din aparatul propriu al Ministerului Justiției”****4. Articolul 1 din anexă se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 1. – Poate ocupa o funcție vacantă, de conducere sau de execuție, de funcționar public cu statut special în aparatul propriu al Ministerului Justiției persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- a) are cetățenia română și domiciliul stabil în România;
- b) cunoaște limba română;
- c) îndeplinește condițiile de studii și de vechime corespunzătoare funcției pentru care candidează;
- d) are capacitate deplină de exercițiu;
- e) este aptă din punct de vedere medical și psihologic pentru îndeplinirea funcției;
- f) nu a fost condamnată definitiv pentru săvârșirea de infracțiuni;
- g) îndeplinește cerințele specifice postului;
- h) nu a fost eliberată din motive imputabile dintr-o funcție publică în ultimii 7 ani;
- i) are un comportament corespunzător cerințelor de conduită admise și practicate în societate;

j) nu a fost agent sau colaborator al organelor de securitate ca poliție politică.”

5. Articolul 20 din anexă se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 20. – (1) Numirea candidaților declarați admiși în urma concursului se face prin ordin al ministrului justiției.

(2) Persoanele admise la concurs care au cel puțin 3 ani vechime în specialitatea corespunzătoare studiilor absolvite ori care au cel puțin 3 ani vechime în instituții de apărare națională, ordine publică și siguranță națională sunt încadrate ca funcționari publici definitivi, în condițiile legii.

(3) După numire, funcționarii publici cu statut special definitivi admiși depun jurământul de credință în fața ministrului justiției sau a unui secretar de stat, în prezența a doi martori, dintre care unul este conducătorul compartimentului în care a fost numit funcționarul public cu statut special, iar celălalt, un alt funcționar public definitiv.

(4) Jurământul de credință are următorul conținut: «Jur să respect Constituția, drepturile și libertățile fundamentale ale omului, să aplic în mod corect și fără părtinire legile țării, să îndeplinesc conștiincios îndatoririle ce îmi revin în funcția publică în care am fost numit, să păstrez secretul profesional și să respect normele de conduită profesională și civică.» Refuzul depunerii jurământului se consemnează în scris și atrage revocarea actului de numire în funcție.

(5) Procesul-verbal în care s-a consemnat jurământul, semnat de persoanele menționate la alin. (3), se depune la dosarul profesional al funcționarului public cu statut special.”

Art. II. – Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. III. – Direcția resurse umane și relația cu Consiliul Superior al Magistraturii și Direcția financiar-administrativ vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

p. Ministrul justiției,
Zsuzsánna Péter,
secretar de stat

București, 20 august 2007.
Nr. 2.141/C.

ACTE ALE CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
SECȚIA ÎNTÂI

HOTĂRÂREA

din 21 septembrie 2006

în Cauza Maszni împotriva României

(Cererea nr. 59.892/00)

Strasbourg

În Cauza Maszni împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția întâi), statuând în cadrul unei camere formate din domnia C.L.Rozakis, președinte, L.Loucaides, doamna F. Tulkens, domnul C. Bîrsan, doamna N. Vajić, domnul A. Kovler, doamna E. Steiner, judecători, și domnul S. Nielsen, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 31 august 2006,
pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 59.892/00) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Marcel Maszni (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 14 octombrie 1999, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul Dorin Andronic, avocat în Suceava. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat prin agentul său, doamna R. Rizoiu, apoi de doamna B. Ramașcanu de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. Reclamantul a pretins în special că procesul său în fața instanțelor militare nu a respectat cerințele art. 6 § 1 din

Convenție pe motivul că acestea nu îndeplineau garanțiile de independență și imparțialitate. De asemenea, el a susținut că anularea permisului său de conducere de către poliție a reprezentat o a doua pedeapsă aplicată pentru fapte identice cu cele ce au condus la condamnarea sa penală de către instanțele militare pentru o infracțiune din Codul rutier.

4. Cererea a fost atribuită Secțiunii a doua a Curții (art. 52 § 1 din Regulament). În cadrul acesteia, camera însărcinată să

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

8. Reclamantul s-a născut în anul 1969 și locuiește în Suceava.

A. **Suspendarea permisului de conducere al reclamantului și procedura penală împotriva sa**

9. La data de 29 mai 1997, poliția din Suceava a suspendat pentru două luni permisul de conducere al reclamantului, angajat la o societate comercială ca agent comercial, pe motivul că la data de 10 mai 1997, aflat la volanul autoturismului său, nu s-a oprit la o intersecție cu o cale ferată, săvârșind astfel o contravenție la Codul rutier.

10. La data de 9 iunie 1997, reclamantul, aflat la volanul autoturismului său, a fost oprit de agenții de poliție pentru un control al actelor. El le-a prezentat autorizația provizorie de circulație, eliberată la data de 6 iunie 1997 de poliția din Botoșani, care îi permitea să conducă până la data de 21 iunie 1997. Verificarea autorizației provizorii a arătat că acest document era un fals și că fusese confecționat de agentul de poliție B.D.

11. Printr-un rechizitoriu al Parchetului Militar, agentul de poliție a fost acuzat de falsificare de documente oficiale, iar reclamantul a fost inculpat pentru instigare la fals, uz de fals și conducere a unui autoturism în timpul perioadei de suspendare a permisului său, infracțiune pedepsită de art. 36 din Decretul nr. 328/1966.

12. Agentul de poliție a fost adus în fața Tribunalului Militar din Iași deoarece făcea parte din membrii forțelor armate. În ceea ce-l privește pe reclamant, competența acestui tribunal a fost extinsă în privința sa, în temeiul art. 35 din Codul de procedură penală, din cauza conexității infracțiunilor ce îi erau imputate cu cea reținută împotriva lui B.D.

13. Prin hotărârea din 31 august 1998, tribunalul militar a acceptat faptele așa cum au fost ele expuse de Parchetul Militar în rechizitoriul său și l-a condamnat pe reclamant la un an și 4 luni de închisoare cu suspendare pentru infracțiunea pedepsită de art. 36 din Decretul nr. 328/1966.

14. Reclamantul a formulat apel împotriva acestei hotărâri în fața Tribunalului Militar Teritorial din București și a solicitat achitarea sa. El a pretins că, neștiind că autorizația este un fals, el nu comisese o infracțiune prin faptul că a folosit-o. El a recunoscut că i-a cerut lui B.D. o astfel de autorizație, dar a subliniat că nu îl instigase să comită un fals.

15. Prin Hotărârea din 4 februarie 1999 instanța a respins apelul reclamantului, pe motiv că din totalitatea probelor depuse la dosar reieșea că reclamantul era cel care insistase pe lângă agentul de poliție B.D. pentru a-i confecționa documentul fals.

analizeze cauza (art. 27 § 1 din Convenție) a fost constituită conform art. 26 § 1 din Regulament.

5. Prin Decizia din 28 septembrie 2004, camera a declarat cererea parțial admisibilă.

6. Atât reclamantul, cât și Guvernul au depus observații scrise pe fondul cauzei (art. 59 § 1 din Regulament).

7. La data de 1 noiembrie 2004, Curtea a modificat compunerea secțiilor sale (art. 25 § 1 din Regulament). Cererea de față a fost atribuită Secției întâi, astfel remaniată (art. 52 § 1).

16. În urma recursului reclamantului, hotărârea tribunalului militar teritorial a fost confirmată printr-o hotărâre a Curții Militare de Apel din 15 aprilie 1999.

17. După expirarea termenului de două luni de suspendare a permisului de conducere, poliția i l-a restituit reclamantului.

B. **Anularea permisului de conducere al reclamantului**

18. Reclamantul și-a folosit permisul până la data de 7 septembrie 1999, dată la care, la propunerea șefului de poliție rutieră, comandatul de poliție județeană l-a anulat, în temeiul art. 42 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966, pe motivul că fusese condamnat definitiv prin Hotărârea din 15 aprilie 1999 a Curții Militare de Apel pentru o infracțiune legată de circulația rutieră.

19. Reclamantul a contestat anularea permisului său printr-o acțiune în contencios administrativ. El a arătat că, în hotărârea sa, Curtea Militară de Apel nu pronunțase nicio pedeapsă complementară de anulare a permisului și că, prin urmare, anularea hotărâtă de poliție era ilegală și îi încălca dreptul la libertatea de circulație și dreptul său de a munci, având în vedere că locul său de muncă îi impunea frecvente deplasări cu autoturismul.

20. Prin Decizia din 31 mai 2000, Curtea de Apel Alba Iulia a apreciat că măsura era legală din moment ce, în temeiul art. 43 alin. 1 din Decretul nr. 328/1966, comandantului de poliție județeană îi era permis să anuleze permisul de conducere al persoanei condamnate pentru o infracțiune legată de circulația rutieră, caz prevăzut de art. 42 alin. 2 din decretul mai sus menționat.

21. Reclamantul a formulat recurs împotriva acestei decizii în fața Curții Supreme de Justiție și a ridicat excepția de neconstituționalitate a art. 42 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966. Excepția a fost trimisă în fața Curții Constituționale. Reclamantul a arătat că art. 42 alin. 2 din Decretul nr. 328/1966 îi încălca în principal libertatea de circulație și permitea limitarea drepturilor și libertăților sale de către un organ administrativ. Prin decizia din 14 iunie 2001 Curtea Constituțională, confirmând constituționalitatea articolului în discuție, a respins excepția, apreciind că condițiile de exercitare a libertății de circulație erau prevăzute de lege și că aceasta dădea poliției posibilitatea să anuleze permisul. Curtea Constituțională a adăugat că libertatea de circulație nu implica faptul că anularea trebuia hotărâtă în mod necesar de către o instanță și că ea putea să țină și de competențele exclusive ale poliției.

22. Prin Decizia din 12 decembrie 2001 Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantului, apreciind că, în urma unei condamnări pentru o infracțiune legată de circulația rutieră, poliția era obligată să anuleze permisul persoanei în cauză. Curtea Supremă de Justiție a considerat că anularea permisului

era automată și că, prin urmare, nu putea să fie controlată de instanțe.

23. La data de 30 aprilie 2002, reclamantul a promovat examenul pentru obținerea unui nou permis de conducere, ce i-a fost eliberat la data de 9 mai 2002.

II. Dreptul și practica interne și internaționale pertinente

A. Dreptul intern

24. Prevederile pertinente în vigoare la data respectivă sunt următoarele:

1. Constituție

ARTICOLUL 123

„Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”

ARTICOLUL 124

„Judecătorii numiți de Președintele României sunt inamovibili, în condițiile legii. Propunerile de numire, precum și promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Suprem al Magistraturii, în condițiile legii sale organice”.

2. *Legea nr. 54 din 9 iulie 1993 pentru organizarea instanțelor și parchetelor militare*

ARTICOLUL 23

„Judecătorii militari și procurorii militari au calitatea de magistrați și fac parte din corpul magistraților.”

ARTICOLUL 24

„Poate fi numit magistrat militar persoana care, în afara condițiilor prevăzute de Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, are calitatea de ofițer activ.”

ARTICOLUL 25

„Judecătorii și procurorii militari sunt numiți în funcție prin decret al Președintelui României, la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii.”

ARTICOLUL 27

„Judecătorii militari numiți în condițiile prezentei legi sunt inamovibili. Procurorii militari și judecătorii militari stagiați se bucură de stabilitate.”

ARTICOLUL 28

„Dispozițiile din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească referitoare la drepturile și îndatoririle magistraților sunt aplicabile și magistraților militari.”

ARTICOLUL 29

„La ședințele de judecată magistrații militari sunt obligați să poarte uniformă militară.”

ARTICOLUL 30

„Magistrații militari sunt militari activi și au toate drepturile și obligațiile ce decurg din această calitate. Salarizarea și celelalte drepturi (...) se asigură de Ministerul Apărării Naționale în concordanță cu prevederile Legii salarizării organelor puterii judecătorești [nr. 50/1960] și cu reglementările referitoare la drepturile materiale și bănești specifice calității de militar activ și, respectiv, de salariat civil al acestui minister.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Acordarea gradelor militare și înaintarea în grad a magistraților militari se fac potrivit normelor aplicabile cadrelor permanente din Ministerul Apărării Naționale.”

ARTICOLUL 31

„Încălcarea de către magistrații militari a normelor stabilite prin Regulamentul disciplinei militare atrage răspunderea lor în conformitate cu prevederile acestuia.

Comiterea de către magistrații militari a unor abateri disciplinare în legătură cu îndeplinirea atribuțiilor lor ca magistrați atrage răspunderea acestora în condițiile și după procedurile prevăzute în Legea pentru organizarea judecătorească [nr. 92/1992].”

3. *Codul de procedură penală*

ARTICOLUL 26

„Tribunalul militar judecă (...) infracțiunile comise de militari (...)”

25. Domeniul de aplicare al articolului mai sus menționat a fost restrâns odată cu intrarea în vigoare a Legii nr. 281/2003 privind statutul polițiștilor, care prevede că aceștia sunt funcționari civili. Potrivit acestei legi, competența asupra infracțiunilor comise de polițiști revine instanțelor civile.

ARTICOLUL 33

„Este conexasă:

a) când două sau mai multe infracțiuni sunt săvârșite prin acte diferite, de una sau de mai multe persoane împreună, în același timp și în același loc;

b) când două sau mai multe infracțiuni sunt săvârșite în timp ori în loc diferit, după o prealabilă înțelegere între infractori;”

ARTICOLUL 35

„În caz de indivizibilitate sau conexitate, dacă competența în raport cu diferiții făptuitori ori diferitele fapte aparține, potrivit legii, mai multor instanțe de grad egal, competența de a judeca toate faptele și pe toți făptuitorii revine instanței mai întâi sesizate, iar dacă competența după natura faptelor sau după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit, competența de a judeca toate cauzele reunite revine instanței superioare în grad.

Dacă dintre instanțe una este civilă, iar alta militară, competența revine instanței militare.”

4. *Decretul nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice*

ARTICOLUL 22 ALINEATUL 4

„Nu poate fi admisă la examenul pentru obținerea permisului de conducere persoana care a fost condamnată definitiv pentru o infracțiune la regimul circulației pe drumurile publice (...)”

ARTICOLUL 36

„Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul, fără permis de conducere sau cu permis necorespunzător categoriei din care face parte autovehiculul, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.

Cu aceeași pedeapsă se sancționează persoana care conduce pe drumurile publice un autovehicul după ce permisul de conducere i-a fost retras, anulat sau reținut în vederea

anulării, ori ca urmare a suspendării exercitării dreptului de a conduce autovehiculele.”

ARTICOLUL 42 ALINEATUL 2

„Permisul de conducere se poate anula și în cazul când titularul acestuia a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru vreuna din infracțiunile prevăzute în art. 22 alin. 4.”

ARTICOLUL 43

Anularea permisului de conducere, în cazurile prevăzute de prezentul decret, se hotărăște de șeful miliției județene sau al miliției municipiului București ori de locțiitorul acestuia, în raza căreia titularul permisului a săvârșit fapta.

26. Prevederile Decretului nr. 328/1966 au fost abrogate și înlocuite de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. De la data intrării în vigoare a ordonanței poliția nu mai are dreptul să hotărască oportunitatea anulării permisului de conducere, această prerogativă ținând de aprecierea judecătorului penal.

B. Competența instanțelor militare pentru a judeca civili: situația în Europa și în alte instanțe internaționale

1. Situația în Europa

27. Chiar dacă există o anumită diversitate în legislațiile țărilor europene referitoare la competența instanțelor militare de a judeca civili, în marea majoritate a sistemelor juridice aceasta este inexistentă sau limitată, pe timp de pace, pe de o parte, la civilii încorporați în forțele armate prin contract sau printr-o altă legătură de subordonare și, pe de altă parte, la anumite situații foarte precise, cum ar fi, de exemplu, în caz de infracțiune sau complicitate la o infracțiune împotriva forțelor armate ori încălcarea proprietății armatei.

2. Sistemul Națiunilor Unite

28. În observațiile sale generale din 1984 referitoare la art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice¹⁾, Comitetul Drepturilor Omului al Națiunilor Unite (*Comitetul*) a atras atenția statelor membre în termenii de mai jos:

„Comitetul observă existența, în numeroase țări, a unor instanțe militare sau de excepție care judecă civili, ceea ce riscă să ridice probleme serioase în ceea ce privește administrarea echitabilă, imparțială și independentă a justiției. În unele cazuri, aceste tribunale sunt constituite pentru a permite aplicarea unor proceduri excepționale ce nu sunt conforme cu normele obișnuite ale justiției. Dacă este adevărat că Pactul nu interzice constituirea de instanțe de acest tip, condițiile pe care le enunță nu indică mai puțin evident că judecarea civililor de către aceste instanțe ar trebui să fie excepțională și să se desfășoare în condiții ce respectă în mod veritabil toate garanțiile stipulate la art. 14. Comitetul a observat o gravă lipsă de informații în această privință în rapoartele anumitor state membre ale căror instituții judiciare cuprind instanțe de acest tip pentru judecarea civililor. În anumite țări, aceste instanțe militare și de excepție nu oferă garanțiile stricte ale unei bune administrări a justiției în conformitate cu prevederile art. 14, care sunt indispensabile pentru protecția efectivă a drepturilor omului.”

29. Raporturile de țară ce au fost adoptate ulterior au permis Comitetului să-și clarifice poziția. Acesta nu mai ezită să critice

statele a căror legislație mai permite încă instanțelor militare să judece civili. Comitetul invită aceste țări să își reformeze legislația în materie, felicitându-le pe acelea dintre ele care au demarat o astfel de reformă. În definitiv, Comitetul a apreciat că „instanțele militare nu trebuiau să fie abilitate să judece cauze ce nu se refereau la infracțiuni comise de membri ai forței armate în exercitarea funcțiilor lor”. În raportul său din 1999 referitor la Polonia, Comitetul este și mai incisiv atunci când se arată „(...) preocupat de informațiile referitoare la extinderea competenței pe care o au instanțele militare pentru a judeca civili; în ciuda restricțiilor aduse recent acestei proceduri, Comitetul nu poate admite că această practică se justifică prin comoditatea ce există în judecarea de către instanța militară a oricărei persoane ce a participat într-o măsură oarecare la săvârșirea unei infracțiuni al cărei autor principal este un membru al forțelor armate”. (Observații finale ale Comitetului Drepturilor Omului: Polonia, Doc. CCPR/C/79/Add.110, 29 iulie 1999, § 21).

30. Au fost adresate critici similare Federației Ruse și Slovaciei, pentru a nu cita decât statele membre ale Consiliului Europei, solicitând ca, în niciun caz, cadrele militare să nu judece civili (vezi, în special, Observații finale ale Comitetului Drepturilor Omului: Slovacia, Doc. CCPR/C/79/Add.79, 4 august 1997, § 20).

31. În fine, se poate cita raportul din 13 ianuarie 2006 al raportorului special al subcomisiei pentru promovarea și protecția drepturilor omului, asupra problemei administrării justiției de către instanțele militare.

Principiul nr. 1 din document prevede următoarele:

„Instanțele militare, dacă există, nu pot fi create decât prin constituție sau lege, cu respectarea principiului separării puterilor. Ele trebuie să facă parte integrantă din aparatul judiciar normal.”

Raportorul precizează totuși că:

„(...) «constituționalizarea» instanțelor militare care există în mai multe țări nu trebuie să le situeze în afara dreptului comun, deasupra legii, ci, dimpotrivă, să le înscrie în principiile statului de drept, începând cu cel al separării puterilor și cel al ierarhiei normelor.”

Principiul nr. 2 subliniază respectarea normelor dreptului internațional astfel:

„Instanțele militare trebuie să aplice normele și procedurile recunoscute pe plan internațional care garantează un proces echitabil, în orice circumstanțe, inclusiv regulile dreptului internațional umanitar.”

Mai mult, principiul nr. 5 ce tratează competența funcțională a instanțelor militare enunță următoarele:

„Instanțele militare trebuie, din principiu, să fie necompetente să judece civili. În orice situații, statul are grijă ca civilii acuzați de o infracțiune penală, de orice natură ar fi ea, să fie judecați de instanțe civile.”

3. Sistemul interamerican de protecție a drepturilor omului

32. Curtea Interamericană a Drepturilor Omului a adoptat o jurisprudență constantă excluzând civilii din competența instanțelor militare, în condițiile de mai jos (traducere):

„Într-un stat democratic, guvernat de supremația dreptului, competența instanțelor militare în materie penală ar trebui să fie

¹⁾ „Toți oamenii sunt egali în fața tribunalelor și curților de justiție. Orice persoană are dreptul ca litigiul în care se află să fie examinat în mod echitabil și public de către un tribunal competent, independent și imparțial, stabilit prin lege, care să decidă fie asupra temeiniciei oricărei învinuiri penale îndreptate împotriva ei, fie asupra contestațiilor privind drepturile și obligațiile sale cu caracter civil (...).”

de natură restrictivă și excepțională și să urmărească protecția unor interese juridice speciale, în raport cu funcțiile atribuite prin lege armatei. Prin urmare, civilii trebuie excluși din competența instanțelor militare, a căror competență ar trebui să se limiteze la cadrele militare ce au săvârșit infracțiuni sau delict de natură să creeze prejudicii intereselor de ordin militar protejate prin

lege.” (CIADH, *Durand și Ugarte împotriva Peru*, 16 august 2000, §117).

33. Această jurisprudență, întemeiată pe art. 8 din Convenția Americană a Drepturilor Omului, a fost reluată în alte cauze soluționate de Curte, iar Comisia Interamericană adoptase deja o astfel de abordare (a se vedea International Commission of Jurists, *Military Jurisdiction and International Law*, 2004, pp. 118 și urm.).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 § 1 din Convenție

34. Reclamantul pretinde că procesul său în fața Tribunalului Militar din Iași, a Tribunalului Militar Teritorial din București și a Curții Militare de Apel nu a respectat cerințele art. 6 § 1 din Convenție, care prevede astfel în partea sa pertinentă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî (...) asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

A. Argumentele părților

35. Pentru reclamant instanțele militare nu pot fi considerate „o instanță independentă și imparțială” în sensul art. 6 § 1 din Convenție, din moment ce judecătorii militari sunt subordonați Ministerului Apărării. El arată că, în temeiul art. 23, 29 și 30 din Legea nr. 54/1993, aceștia sunt ofițeri activi și salariați ai armatei și trebuie să se supună disciplinei militare.

36. Guvernul susține că judecătorii ce statuează în cadrul instanțelor militare respectă criteriile de independență și imparțialitate impuse de art. 6 § 1 din Convenție. El arată că modalitatea de numire a lor, inamovibilitatea și stabilitatea în funcție ce le sunt recunoscute, precum și drepturile și obligațiile lor sunt identice cu cele ale omologilor lor civili și oferă garanții suficiente de independență și imparțialitate.

37. În ceea ce privește competența instanțelor militare de a judeca civili, Guvernul subliniază că ea asigură o mai bună soluționare a cauzelor penale, deoarece ea face posibilă o analiză a tuturor elementelor infracțiunilor comise, evitând astfel soluțiile contradictorii.

38. Mai mult, Guvernul consideră că reclamantul nu poate pretinde o așa-zisă lipsă de independență și de imparțialitate a instanțelor militare din moment ce nu s-a plâns niciodată în fața acestor instanțe de eventuale vicii de procedură ce le-ar fi putut pune la îndoială independența și imparțialitatea.

B. Aprecierea Curții

1. Principii generale

39. Curtea reafirmă încă de la început că, pentru a stabili dacă o instanță poate fi considerată „independentă” în sensul art. 6 § 1, trebuie luată în calcul, în special, modalitatea de numire și durata mandatului membrilor săi, existența unei protecții împotriva presiunilor externe și capacitatea de a ști dacă există sau nu o apartenență de independență (vezi, printre multe altele, Hotărîrea *Zolatas împotriva Greciei*, nr. 38.240/02, § 24, 2 iunie 2005).

40. Cât despre problema imparțialității unei instanțe, în contextul specific al prezentei cauze, ea trebuie apreciată în funcție de un demers obiectiv care să permită asigurarea că ea oferă garanții suficiente pentru a exclude orice îndoială legitimă

în această privință (vezi, printre multe altele, hotărârile *Bulut împotriva Austriei* din 22 februarie 1996, *Culegere 1996-II*, p. 356, § 31, și *Thomann împotriva Elveției* din 10 iunie 1996, *Culegere 1996-III*, p. 815, § 30).

41. Curtea observă că trebuie făcută o distincție între procedurile civile și cele administrative, pe de o parte, și procedurile penale, pe de altă parte. Deoarece circumstanțele speței se referă la o procedură penală, Curtea își va limita analiza la acest domeniu precis.

42. Curtea reamintește că prin Convenție nu se interzice ca instanțele militare să statueze asupra acuzațiilor în materie penală împotriva membrilor personalului ce aparține armatei, cu condiția să fie respectate garanțiile de independență și imparțialitate prevăzute de art. 6 § 1 (*Morris împotriva Regatului Unit*, nr. 38.784/97, § 59, CEDO 2002-I, *Cooper împotriva Regatului Unit* [MC], nr. 48.843/99, § 106, CEDO 2003-XII, și *Önen împotriva Turciei* (dec.), nr. 32.860/96, 10 februarie 2004).

43. Cu toate acestea, avem de-a face cu o cu totul altă situație atunci când legislația națională abilitază acest tip de instanțe să judece civili în materie penală.

44. Curtea observă că nu se poate susține că Convenția exclude în mod absolut competența instanțelor militare în cauze ce implică civili. Totuși, existența unei astfel de competențe ar trebui să facă obiectul unei analize mult mai riguroase.

45. De altfel, Curtea a acordat importanță în numeroase precedente circumstanței în care un civil trebuie să apară în fața unei instanțe compuse, chiar și parțial, din cadre militare (a se vedea, în ultimă instanță, *Ergin împotriva Turciei* (nr. 6), nr. 47533/99, § 43, 4 mai 2006; *Öcalan împotriva Turciei* [MC], nr. 46221/99, § 116, CEDO 2005-..., și *Şahiner împotriva Turciei*, nr. 29279/95, § 45, CEDO 2001-IX). Ea a considerat că o astfel de situație ridică în mod serios problema încrederii pe care instanțele trebuie s-o inspire într-o societate democratică (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Canevi și alții împotriva Turciei* nr. 40395/98 § 33, 10 noiembrie 2004).

46. Această preocupare, care este cu atât mai importantă atunci când este vorba despre o instanță compusă exclusiv din magistrați militari, determină Curtea să afirme că faptul că astfel de instanțe hotărăsc asupra temeiniciei acuzațiilor în materie penală îndreptate împotriva unor civili nu poate fi considerat conform cu art. 6 decât în cazuri excepționale.

47. Curtea este susținută în abordarea sa de evoluția ce a marcat ultimul deceniu la nivel internațional (§ 27—33 de mai sus) și care confirmă existența unei tendințe nete de a exclude competența instanțelor militare din domeniul penal atunci când este vorba de judecarea civililor.

48. În această privință trebuie reamintit Raportul din 13 ianuarie 2006 privind problemele administrării justiției de către instanțele militare. Acest text enunță, la principiul nr. 5, că „instanțele militare trebuie, din principiu, să fie necompetente să judece civili. În orice caz, statul trebuie să aibă grijă ca civilii acuzați de o infracțiune penală, oricare ar fi natura ei, să fie judecați de instanțe civile” (vezi § 31 de mai sus).

49. O poziție similară fusese deja adoptată de Curtea Interamericană a Drepturilor Omului (a se vedea, de exemplu, *Durand și Ugarte împotriva Peru*, 16 august 2000, § 117, citată la § 32 de mai sus), care subliniase că instanța militară era înființată, prin diferite legi, în scopul de a menține ordinea și disciplina în cadrul forțelor armate. Competența sa trebuia rezervată așadar personalului militar ce a comis infracțiuni sau delictе în timp ce își exercita îndatoririle.

50. Curtea reamintește locul special pe care îl ocupă armata în organizarea constituțională a statelor democratice, ce trebuie limitat la domeniul securității naționale, puterea judiciară ținând în principiu, după părerea sa, de domeniul societății civile. De asemenea, ea ține cont de existența unor reguli speciale ce guvernează organizarea internă și structura ierarhică a forțelor armate.

51. Puterea justiției penale militare nu ar trebui să se extindă asupra civililor decât dacă există motive imperioase care să justifice o astfel de situație, aceasta sprijinindu-se pe o bază legală clară și previzibilă. Existența unor astfel de motive trebuie demonstrată pentru fiecare caz, *in concreto*. Atribuirea anumitor categorii de infracțiuni instanțelor militare, făcută *in abstracto* de legislația națională, nu este de ajuns.

52. Acceptarea unei astfel de atribuirii *in abstracto* i-ar putea pune pe civilii în cauză într-o poziție foarte diferită de cea a cetățenilor judecați de instanțe comune și ar putea cauza o problemă de inegalitate în fața justiției, care ar trebui evitată pe cât posibil, în special în materie penală (a se vedea *Ergin*, citată mai sus).

2. Aplicarea acestor principii în speță

53. În speță, Curtea observă că, prin jocul prevederilor legale referitoare la competența instanțelor militare, reclamantul, care nu avea nicio legătură de loialitate sau de subordonare cu armata, a fost totuși adus în fața instanțelor militare pentru infracțiuni de drept comun.

54. Având în vedere că acest capăt de cerere al reclamantului se referă în mod esențial la pretinsa lipsă de independență a judecătorilor militari și că el avansează același argument, și anume apartenența judecătorilor militari la ierarhia armatei, pentru a contesta și imparțialitatea instanțelor militare, Curtea va analiza cele două probleme deodată (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Incal împotriva Turciei*, Hotărârea din 9 iunie 1998, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998—IV, p. 1.571, § 65, și *Çiraklar împotriva Turciei*, Hotărârea din 28 octombrie 1998, *Culegere de hotărâri și decizii* 1998—VII, p. 3.072, § 38).

55. În acest sens, Curtea observă că statutul judecătorilor militari asigură anumite garanții de independență și imparțialitate. Astfel, judecătorii militari urmează aceeași formare profesională ca și omologii lor civili și se bucură de garanții constituționale identice cu cele de care beneficiază judecătorii civili, în măsura în care sunt numiți de Președintele Republicii la propunerea Consiliului Superior al Magistraturii, sunt inamovibili și se bucură de stabilitate.

56. În schimb, alte caracteristici ale statutului judecătorilor militari pot aduce o umbră de îndoială asupra independenței și imparțialității lor. Art. 29 și 30 din Legea nr. 54/1993 prevăd că judecătorii militari sunt ofițeri de carieră, că sunt remunerați de către Ministerul Apărării, că se supun disciplinei militare și că promovarea lor este guvernată de reglementările interne ale armatei.

57. În ceea ce privește motivele invocate de Guvern pentru a justifica competența instanțelor militare în ceea ce-l privește pe reclamant, Curtea nu poate subscrie la argumentul conform căruia ea era necesară pentru a proceda la o analiză a ansamblului faptelor și a evita soluții contradictorii, din moment ce infracțiunile pentru care era acuzat reclamantul puteau fi disociate de cele puse pe seama agentului de poliție.

58. În ceea ce privește ultimul argument al Guvernului, care se aseamănă mai degrabă cu o excepție de neepuizare a căilor de recurs interne, Curtea apreciază că reclamantului nu i se poate reproșa faptul că nu a ridicat în fața instanțelor militare problema lipsei de independență și de imparțialitate a acestor instanțe. O eventuală plângere în acest sens nu ar fi schimbat cu nimic procedura, deoarece competența exclusivă a instanțelor militare pentru toate infracțiunile conexe comise de către un civil și de către un militar reiese direct din art. 35 din Codul de procedură penală.

59. Având în vedere cele de mai sus și în special situația la nivel internațional expusă mai sus (§ 27—33), Curtea apreciază că îndoielile nutrite de reclamant în ceea ce privește independența și imparțialitatea instanțelor militare pot fi considerate ca justificate obiectiv (*mutatis mutandis*, *Incal*, citată mai sus, p. 1.573, § 72 *in fine*.)

60. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

II. Asupra pretinsei încălcări a art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție

61. Reclamantul pretinde că anularea permisului său de conducere de către poliție constituie o a doua pedeapsă aplicată pentru fapte identice cu cele ce au condus la condamnarea sa penală de către instanțele militare pentru o infracțiune din Codul rutier. El invocă art. 4 din Protocolul nr. 7, care prevede următoarele în partea sa pertinentă:

„Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceleiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.”

A. Argumentele părților

62. Reclamantul arată că instanțele militare l-au condamnat pentru că a condus un autoturism în perioada de suspendare a permisului său, însă ele nu au pronunțat nicio sancțiune referitoare la permis. Prin urmare, el apreciază că, anulându-i permisul, poliția i-a aplicat o a doua pedeapsă pentru aceleași fapte.

63. Guvernul susține că, în speță, nu a avut loc o repetare a urmăririi penale încheiate definitiv, deoarece anularea permisului nu era decât o consecință a condamnării pronunțate de instanțele militare. Prin urmare, el apreciază că aplicarea a două pedepse, chiar dacă de către două autorități diferite, nu reprezintă o încălcare a principiului *non bis in idem* (*mutatis mutandis*, *R.T. împotriva Elveției* (dec.), nr. 31.982/96, 30 mai 2000).

B. Aprecierii Curții

64. Curtea observă că, pentru că a condus autoturismul în perioada de suspendare a permisului său, reclamantul a fost mai întâi condamnat penal prin Decizia Curții Militare de Apel din 15 aprilie 1999 la o pedeapsă de un an și 4 luni de închisoare cu suspendare. Ulterior, ca urmare a acestei condamnări, permisul i-a fost anulat prin Decizia din 7 septembrie 1999 a comandantului Poliției Suceava.

65. Curtea observă că, înainte de toate, se pune problema aplicabilității art. 4 din Protocolul nr. 7.

66. În acest sens, Curtea observă că, deși dreptul intern califică anularea permisului de conducere drept o măsură administrativă, ea îmbracă, prin gradul său de gravitate, un caracter punitiv și descurajant și se aseamănă așadar cu o pedeapsă penală (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Malige împotriva Franței*, nr. 27.812/95, p. 2.936, § 39, CEDO 1998—VII, și *Nilsson împotriva Suediei* (dec.), 73.661/01, 13 decembrie 2005).

67. Curtea reamintește apoi că art. 4 din Protocolul nr. 7 are ca scop să interzică repetarea urmării penale definitiv încheiate, evitând astfel ca o persoană să fie urmărită sau pedepsită penal de două ori pentru același comportament de către instanțele aceluiași stat. Această prevedere nu își găsește așadar aplicabilitate înainte de deschiderea unei noi proceduri (*Gradinger împotriva Austriei*, Hotărârea din 23 octombrie 1995, seria A nr. 328—C, p. 65, §§ 53, 55).

68. Or, în speță, trebuie constatat că anularea permisului a fost consecința directă și previzibilă a condamnării penale a reclamantului. Într-adevăr, Curtea constată că, deși anularea litigioasă a fost hotărâtă de o autoritate administrativă, ea nu a intervenit decât ca urmare a condamnării definitive pronunțate de judecătorul penal și fără deschiderea unei noi proceduri.

69. Desigur, Curtea observă că Hotărârea din 12 decembrie 2001 a Curții Supreme de Justiție pare să contrazică prevederile art. 42 § 2 din Decretul nr. 328/1966 referitoare la determinarea dacă condamnarea penală atrăgea sau nu anularea automată a permisului, însă, în orice caz, strânsa legătură dintre cele două sancțiuni determină Curtea să concluzioneze că anularea în discuție se aseamănă cu o pedeapsă complementară condamnării penale, din care face parte integrantă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *R. T.*, citată mai sus, și *Nilsson*, citată mai sus). Dorința legiuitorului de a disocia anularea permisului de pedeapsa principală pronunțată de judecătorul penal, încredințând-o poliției locale, nu îi poate schimba natura (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Malige*, citată mai sus, p. 2.936, § 39).

70. Prin urmare, nu a avut loc încălcarea art. 4 din Protocolul nr. 7.

III. Asupra aplicabilității art. 41 din Convenție

71. Conform art. 41 din Convenție:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

72. Reclamantul solicită acordarea sumei de 120.000 florini (NLG), echivalentul a 54.453 euro (EUR), cu titlu de pierderi salariale. El arată că o societate comercială olandeză îi propusese un post de director căruia nu i-a putut da curs pentru

că Ambasada Olandei din România i-a refuzat viza de ședere din cauza condamnării sale penale.

73. Reclamantul mai susține că a suportat un prejudiciu moral din cauza condamnării sale, ce i-a provocat o gravă depresie. El evaluează acest prejudiciu la 50.000 EUR.

74. Guvernul contestă aceste pretenții, pe care le consideră excesive și fără legătură de cauzalitate cu pretensele încălcări ale art. 6 § 1 și 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

75. Curtea observă că baza pentru a reține acordarea unei satisfacții echitabile constă, în speță, în faptul că reclamantul nu s-a putut bucura de dreptul de a fi judecat de o instanță independentă și imparțială în sensul art. 6 § 1 din Convenție.

76. În ceea ce privește sumele solicitate cu titlu de pierderi salariale, Curtea nu poate constata nicio legătură de cauzalitate între încălcarea art. 6 § 1 din Convenție și aceste pierderi. Într-adevăr, ea nu poate specula asupra modului în care ar fi evoluat viața profesională a reclamantului dacă ar fi obținut o viză de ședere în Olanda.

77. În ceea ce privește prejudiciul moral, Curtea consideră că reclamantul a fost supus unei anumite suferințe din cauza faptelor cauzei. Statuând în echitate, conform art. 41, Curtea îi acordă cu acest titlu o despăgubire de 1.000 EUR.

B. Cheltuieli de judecată

78. Reclamantul solicită rambursarea unei sume de 1.000 EUR pentru cheltuielile sale de judecată suportate în fața instanțelor interne și 5.000 EUR cu titlu de onorarii pentru avocatul său, inclusiv pentru procedura în fața Curții. El furnizează documente justificative pentru 1.800.000 lei românești (ROL), cu titlu de cheltuieli legate de procedura internă, și pentru 370.000 ROL, reprezentând cheltuieli de traducere.

79. Guvernul consideră că aceste sume sunt excesive și apreciază că, în lipsa unor documente justificative, aceste pretenții trebuie înlăturate.

80. Curtea reamintește că, în ceea ce privește art. 41 din Convenție, nu pot fi rambursate decât cheltuielile despre care s-a stabilit că au fost într-adevăr efectuate, că au fost necesare și că valoarea lor este rezonabilă (vezi, printre altele, *Nikolova împotriva Bulgariei* [GC], nr. 31.195/96, § 79, CEDO 1999—II).

81. În speță, Curtea constată că cheltuielile suportate în procedura internă, și anume 1.800.000 ROL pentru care au fost depuse documente justificative, au fost într-adevăr efectuate.

82. În schimb, Curtea observă că documentul justificativ depus pentru cheltuieli de traducere nu menționează obiectul acestor traduceri. Reclamantul nu a adus documente justificative sau note nici în ceea ce privește pretențiile sale pentru onorariile de avocat. Totuși, Curtea apreciază că a avut în mod necesar cheltuieli legate de munca avocatului său în procedurile interne, precum și pentru prezentarea cererii în fața Curții.

83. Ținând seama de aceste elemente aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabil să îi acorde reclamantului suma de 1.000 EUR cu toate cheltuielile incluse.

C. Dobânzi moratorii

84. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

ÎN UNANIMITATE,

CURTEA

1. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție;
2. hotărăște că nu a avut loc încălcarea art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție;
3. hotărăște:

a) ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în cel mult 3 luni de la data la care hotărârea va rămâne definitivă conform art. 44 § 2 din Convenție, 1.000 EUR (una mie euro) cu titlu de daune morale și 1.000 EUR (una mie euro) cu titlu de cheltuieli de judecată plus orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

b) ca aceste sume să fie convertite în lei noi românești la cursul de schimb valabil la data plății;

c) ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de preț marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de satisfacție echitabilă pentru rest.

Întocmită în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 21 septembrie 2006, în conformitate cu art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Christos Rozakis,
președinte

Søren Nielsen,
grefier

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

